

проект

В.Ю.Шевцов

ТРИСЛАВ

Етнічна конституція України

Дніпро

2025

Анотація

Одним із найважливіших для розуміння будови і розвитку Всесвіту законів є загальний закон збереження: щось не може виникнути з нічого і перетворитись у ніщо. Згідно з цим законом «розумне» може виникнути лише з «розумного», а «живе» - з «живого» а тому важливо усвідомити, що «життя» і «розум» не обмежуються формами людського буття і розуму, що весь Всесвіт живий і розумний, і все, що оточує людину, живе і розумне, тож відношення до всього існуючого має бути за нормами космічного морально етичного кодексу людства.

У живому, розумному Всесвіті все має своє призначення і свій час життя. Кожен етнос, як невід'ємна частина Всесвіту, як і кожна людина цього етносу, теж має свою долю і своє призначення в планетарній еволюції, що визначаються інваріантами даного етносу, рисами, що не змінюються доки етнос не виконає свою Земну місію Шляху Даного.

Місія етносу має стратегічну функцію, для виконання якої етнос повинен притримуватись етнічної конституції і керуватись нею. Тактичні задачі існування і розвитку етносу на шляху виконання стратегічної мети забезпечуються державним утворенням, що функціонує на основі державної конституції.

Першоосновою буття етносу є етнічна конституція. Державна конституція має підпорядковуватись етнічній і має забезпечувати стратегічні задачі етносу.

1. ЕТНІЧНІ ЗАСАДИ БУДОВИ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Етнос – це сукупність людей, що має власну територію життєдіяльності, одне й теж джерело існування, власний етнічний міф, говорить однією мовою, дотримується одних і тих же правил, норм і законів моралі й етики, власні географічну (фізичну) і інформаційно-духовну території, один і той же цивілізаційний ступінь розвитку, і виконує, чи має виконати визначену Шляхом Даним задачу в розвитку і еволюції планетарного людства.

Етнічна **конституція** - це основний закон, що формалізує стратегічні задачі етносу в розбудові і еволюційному поступі людства, окреслює територію його життєдіяльності, джерело існування і функціонування; визначає ознаки етнічної належності громадян власної країни і діаспори,

інваріанти будови і функціонування етносу, а також формалізує обов'язки і можливості впливу громадян на стан, розвиток і майбутнє етносу.

Ознаками етнічної належності є спільна генетична основа Українського Роду; мова, як інструмент виконання стратегічних задач етносу; етнічний міф; єдиний цивілізаційний рівень розвитку і відповідаючий йому морально-етичний кодекс; а також визначальні, об'єднуючі українців в єдине дерево Роду інваріанти, необхідні для виконання стратегічних задач в еволюції людства. (Етнічні інваріанти - це риси, що залишаються незмінними впродовж часу існування етносу і виконання ним стратегічних задач.)

За дотриманням членами етносу норм і принципів етнічної конституції, як інструменту підтримки, керування і розвитку етносу, що розбудовує його територію в інформаційно-духовному просторі, має слідувати «етнічна рада» - «етнічний парламент».

Український етнос за джерелом існування є виробничим, промислово-аграрним. Оскільки час існування етносу залежить від незмінності джерела існування та від часу вирішення задач етносу, то час народження українського етносу необхідно віднести до початку землеробства в басейнах рік, що впадають в Чорне (Руське) море, або до VII-IX тисячоліття до н.е., до часу розквіту Трипільської культури.

Основоутворюючим для України, як держави, є український етнос, відомий із історії

під назвами Аратта, Арта, Скитія, Оріяна, Орантія, Трипілля, Кімерія, Сарматія, Скіфія, Антія, Русь. Зважаючи на те, що тривалість існування етносу залежить від часу існування і функціонування джерела живлення і задач, що має вирішити етнос в еволюції планетарного суспільства, а також, враховуючи те, що з часів Трипілля українці були і залишаються землеробним, виробничим етносом, маємо всі підстави говорити, що починаючи з VII-IX тис. д. н. е. український етнос був і залишається корінним державоутворюючим етносом.

Етнічні задачі і функції визначаються інваріантами, тими особливими характерними рисами, що необхідні для досягнення мети і що не змінюються впродовж існування етносу, тобто часу виконання цільової для цього етносу задачі. Якщо етнос виконав свої задачі, або втратив можливості виконання покладених на нього функцій (внаслідок суспільних хвороб, захоплення чи руйнації його джерела і території життєдіяльності), то він або

перебудовується, або гине. Етнічні інваріанти відображаються етнічними символами.

2.ІНВАРІАНТИ І СИМВОЛИ ЕТНОСУ

Місце в планетарній спільноті і планетарне призначення українського етносу визначаються його особливими, інваріантними рисами:

- першопрохідництвом в освоєнні нових територій життєдіяльності (чи землеробства, чи в космосі, чи в світі інформації);
- космічністю мислення і творчості в ракетно-космічній галузі, в філософії, в науці;
- гармонійністю мислення і творчості, що виражається перш за все в мові: якою мовою говоримо, такою і думаємо, такі і результати творчості;
- функціональною універсальністю (українці майстри на всі руки);
- винахідливістю і творчістю;
- незалежністю в думках і справах (індивідуально-незалежна, хуторська свідомість)
- природною допитливістю, пошуком нового, незвіданого, освоєнням нових територій (не лише географічних, а й духовних і інтелектуальних);
- вчительством.

Інваріантам буття українського етносу відповідає космічно-етнічна символіка, до якої відносяться:

- Триглав (Трисил), як єдність фізичного, інтелектуального і духовного аспектів буття Всесвіту, Всевишнього, людини. Троє в одному і одно, що об'єднує троє;
- жовто-блакитний (золото-блакитний) стяг, як символ двох стихій: сонячного проміння і води, що народжують життя у Всесвіті;
- «яйце-писанка», як основа народження, «ДНК-насінина» життя;
- орійський хрест з сонцем на перехресті, як символ поєднання духу і розуму через зірки і посіву життя у Всесвіті;
- зірка Покрови, як символбуття, Шляху Даного у Всесвіті;.

- зірка Волеса, як символ посіву життя на Землі, символ біосфери;
- сонячна свастика, як символ Сонця, життя, еволюції;
- коло Сварока із 12 зірочок-періодів року Сварока, як символ Кола Буття;
- сніп з перевеслом (Дідух), як закон єдності і єднання етносу;
- вінок життя із 12 квіток і 12 стрічок Шляху Даного (Живи) людини, етносу, людського суспільства (більш детально див. додаток).

Космічність, першопрохідництво, винахідливість універсальність, автономність, творчість, вчительство, освоєння нового являються передумовою пошуку і освоєння нових територій життєдіяльності, перш за все виходу людства в космічний та духовно-інформаційний простори і їх освоєння.

3.ТЕРИТОРІЯ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ЕТНОСУ

В залежності від джерела існування і задач, що стоять перед етносом, етнос формує, розвиває, захоплює необхідний для цього простір життєдіяльності, до якого, перш за все, відносяться фізичний і інформаційно-духовний простори (зауваження: зважаючи на багаторівневу будову людини, для функціонування і розвитку кожної складової необхідно мати відповідний простір життєдіяльності).

Кожен етнос формується і розвивається за загальними законами і принципами будови етносів. Для того, щоб етнос був стійким, життєздатним, зростав і розвивався, міг вирішити етнічні задачі, необхідно піклуватись і захищати всіма можливими засобами джерело і територію (простір) життєдіяльності. Втрата хоча б одної із етнічних складових в більшості випадків призводить до руйнації і загибелі етносу, або ж до звуження і зменшення можливостей досягнення позитивного результату в вирішенні етнічних задач

Територіально помешкання українців знаходиться в басейнах Кубані, Дону і Дінця, Дніпра з притоками, Південного Бугу, Дністра і пониззя Дунаю. Території розселення українців, як генетичної спільноти, включають в себе, окрім нинішньої території, басейни Кубані, Дону з Дінцем (з частиною територій Воронезької, Білгородської Курської та Брянської областей приєднаних до Росії (Піддубщину), частково Гомельську, Холмщину і Підляща в Польщі, а також Придністров'я в Молдові. Перші за часів Радянського Союзу були насильно включені в склад Російської федерації в 1922 році, а

Холмщина і Підляща передані Сталінім до складу Польщі (після другої світової війни), так само, як Придністров'я до складу Молдови.

В залежності від географічно-кліматичних умов та умов життєдіяльності Україна ділиться на Волинь, Древлянщину (Полісся), Русь (Полянщину), Сіверщину, Слобожанщину, Троїщину, Таврію, Крим, Подніпров'я, Побужжя, Поділля, Буковину, Закарпаття, Прикарпаття (Гуцульщину). Кожному з цих районів притаманні свої особливості і відмінності, що в цілому мають не роз'єднувати, а об'єднувати і збагачувати етнос.

4. Екологія

Предметом постійної пильної уваги держави має бути екологія території життєдіяльності етносу, а саме:

- геофізична (механічні, теплові, енергетичні забруднення);
- хімічна (перш за все забруднення елементами, створеними людьми);
- генетична (вирощування і розповсюдження генетично-модифікованих представників флори і фауни, особливо з непрогнозованими наслідками їх життєдіяльності);
- інформаційна (особливо як інструмент розтління і руйнації свідомості людини, суспільної свідомості, і, перш за все, етнічної; як інструмент захоплення інформаційного простору етносу);
- духовна (особливо зомбіювання людини церквою іншого етносу, що є знаряддям агресії останньої на теренах ТЖД етносу).

Земельні угіддя мають бути розподілені таким чином, щоб зберігся генофонд місцевої фауни і флори. Під національні парки, заповідні території має бути відведена третина всієї території України. Водні ресурси не повинні відчувати на собі фатального впливу діяльності людини. Всі водні ресурси, що використовуються, мають працювати по схемі замкнутих циклів і елементи їх забруднення ні в якому разі не повинні потрапляти не лише у водоймища, а й на сусідні території ні через землю, ні через воду, ні через повітря.

Зовнішня етнічна політика України має проводитись під гаслами:

- ми завжди співпрацюємо з усіма, хто працює над рішенням планетарних і загальнолюдських проблем;
- ми поважаємо всі інші країни, народи, діаспори, міжнародні організації, загальнолюдські кодекси і цінності, але ніколи і нікому не дозволимо паразитувати на Україні і на українцях;
- ми підтримуємо все, що на благо України і планетарному суспільству і маємо карати все, що шкодить їх розвитку, розбудові, зростанню. Для нас не існує ні друзів, ні ворогів, а лише інтереси України і її майбутнє в межах інтересів майбутнього людства.

XXI сторіччя є сторіччям глобалізації всіх процесів на земній кулі, в тому числі і такого негативного явища як «тероризм». Найбільш вразливими до «тероризму» стають структури-«динозаври», які за законами еволюції мають «вимерти». До таких структур відносяться міста-мегаполіси, комунікаційні, енергетичні, інформаційні та інші мережі.

Замість структур-динозаврів мають з'явитись невеликі, але більш функціональні, більш незалежні, більш автономні екологічні структури, що входитимуть до своєрідних «популяцій», побудованих за принципами, наближеними до природніх. Територіально нові структури будуть побудовані і функціонуватимуть на принципі «біоценозів». Модельно такі «біоценози» представлятимуть суперсучасні «хутори» з своєю територією, замкнутим, майже по всіх параметрах, колообігом процесів, з використанням практично лише власних ресурсів.

Такі утворення (умовно ССХ) в межах держав повинні мати самоврядування по всіх питаннях життєзабезпечення і розвитку, окрім загально етнічних. Територіально ССХ об'єднуватимуться за принципами ієрархії функціонально-територіальної діяльності (в організмі це спеціалізовані органи, що відрізняються лише результатом своєї діяльності в рамках організму в цілому).

Ніщо і ніяким чином не має шкодити природному середовищу. Кожен, хто не виконує цього правила, має нещадно каратись, лишатись не лише приватної власності, а й позбавлятись можливості наносити шкоду в майбутньому.

Для позитивного розвитку етносу в Україні необхідно відновити, розбудувати і підтримувати відповідне етнічне середовище. Артефакти етнічного характеру мають займати не менше 2/3 етнічного простору

життєдіяльності, а саме: в пісні і музиці, в культурі, архітектурі, літературі, в освіті, в культових і ритуальних речах, в усьому, що визначає цивілізаційно-етнічний рівень розвитку етносу.

5. УКРАЇНСЬКА МОВА

В залежності від призначення, джерела існування та території життєдіяльності етносу надається і розвивається етнічна мова, як інструмент реалізації суспільно-планетарних задач та можливостей його нормального функціонування. Мова є одним із інваріантів існування етносу. Втрата мови в багатьох випадках веде до неможливості виконати етнічні функції і вирішити етнічні задачі (втрата мови не відіграє вирішального значення для етносів-збирачів і кочових етносів, або етносів-приспосовувачів і етносів-хижаків).

Духовно-інформаційний простір етносу забезпечується етнічною мовою, яка є засобом спілкування і інструментом рішення етнічних задач на підґрунті етнічного міфу, а також засобом і основою формування етнічно орієнтованого підростаючого покоління в етнічному середовищі.

Інструментами реалізації суспільно-планетарних задач українського етносу є українська мова. Втрата етносом мови веде до втрати етнічної ідентифікації і унеможливорює виконання етнічних задач. Етнос (і держава) має захищати і розвивати мову, слідкувати за тим, щоб число носіїв мови не зменшилось до критичного порогу (не менше $3/5 - 2/3$) від населення країни).

6. МОРАЛЬНО-ЕТИЧНИЙ КОДЕКС УКРАЇНЦЯ

Основою етнічних взаємовідносин у суспільстві є етнічний морально-етичний кодекс, який слід розглядати як ядро етнічної конституції. Морально-етичний кодекс будується на поняттях етнічно-ідеальної (суспільно-ідеальної) та духовно-ідеальної людини (на відміну від біологічно-ідеальної істоти, побудованій на власному, біологічному «его»).

У відповідності до МЕК розглядаються права і обов'язки людини в етнічній спільноті за принципами золотого перетину, а саме: 0,618 діяльності людини має бути спрямоване на життєзабезпечення сім'ї, Роду, етносу і 0,372 – на своє власне життєзабезпечення, та на досягнення доленосної мети (дивитись МЕК у додатку).

Як єдине ціле етнос може існувати і функціонувати завдяки етнічним нормам (правилам, законам) по відношенню до людини (мораль) і у відношеннях між людьми- членами етносу (етика). Етнічні норми не мають жорстких границь (на зразок державних законів) і сприймаються у вигляді морально-етичного кодексу етносу.

Етнічний морально-етичний кодекс формується на основі джерела існування фізичної території життєдіяльності, етнічних інваріантів і є частиною його духовно- інформаційного простору життєдіяльності. Зі зміною складових, що впливають на формування морально-етичного кодексу, змінюються і окремі складові морально-етичного кодексу.

Примітка. У спартанців нежиттєздатних дітей скидали із скелі, японці і народи майя відвозили своїх хворих і старих батьків з піснями і танцями на кладовище на голодну смерть, ескімоси (самоїди) мали з'їдати своїх померлих родичів, щоб вижити в умовах суворої півночі. Що морально-етичне в одного етносу – аморальне у іншого.

За морально-етичним кодексом наглядають священники, старійшини, етнічно-свідомі члени суспільства, при цьому формалізуючу роль відіграє релігія і церква (як її формально- складова частина). На сучасному етапі роль етнічного центру має відігравати Етнічна Рада (етнічний парламент), що стоїть над державним парламентом і контролює його діяльність.

Морально-етичний кодекс (МЕК) українського етносу відноситься до його духовно-інформаційного простору має включати в себе найважливіші етнічні аспекти та аспекти буття планетарного суспільства, а також ті правила і норми, що можуть бути передумовою позитивного розвитку етносу і виконання задач, що стоять перед ним (варіант МЕК XXI сторіччя пропонується в Додатку).

7. ЕТНІЧНИЙ МІФ

Не існує етносу без етнічного міфу. До етнічного міфу відносяться історія, міфи і легенди, віра і культура, а також ті члени етносу, які зробили свій внесок в його захист і розбудову: вчені, пророки, святі, вчителі, мудреці, вожді, менеджери, богатирі, воїни - захисники і рятівники, берегині і т.д.

Кожен член етносу має знати, поважати і передавати підростаючому поколінню складові етнічного міфу, а саме все те, що складає основу етнічного виховання. Етнічний міф має бути повним і включати в себе історію етносу та діяння творців етносу, мати уявлення про інваріантні риси етносу і

його призначення. Втрачені складові етнічного міфу мають бути відтворені в повному обсязі.

Для забезпечення життєдіяльності етносу на основі етнічного міфу необхідно, в першу чергу, відновити і розбудувати його інформаційно-духовну складову. Простір життєдіяльності етносу має захищатись і жорстко контролюватись як членами етносу, так і державою.

У своєму розвитку етнос може порівнюватись з деревом. Етнічне дерево України має назву Рід. Інтелектуально-духовна надбудова Роду (міф) виконує роль народотворення і носить назву «Творця народу» або деміурга (грецьке). Ядром етносу є носії і творці його Міфу.

Із носіїв-творців Міфу етносу створюється «віче» або «духовний парламент», що обирається всіма представниками етносу в режимі відкрито-закритого голосування.

Призначення етнічного міфу в становленні і розвитку самосвідомості етносу відстежується в глибинному розумінні інваріантів етносу, в їх збереженні і розвитку, як передумові успішного виконання етнічної задачі в розвитку планетарного суспільства. Задача етносу і держави як інструменту етносу, у вихованні підростаючого покоління в дусі становлення і розвитку етносу, перш за все в інтелектуально-духовній сфері, запобігаючи його хворобам, збоченням, розтлінню, руйнації. Маємо пам'ятати, що „розділене царство” не устоїть: або зруйнується, або стане «ґрунтом» для „зміцнення і розростання” конкурентів. Не давайте ділити Україну на «схід» і на «захід», на «москалів і націоналістів», на «місто» і «село». Завжди маємо пам'ятати: ми клітинки єдиного етнічного дерева і доля етносу – це особиста доля кожного українця.

Духовно-інформаційний простір етносу базується на «етнічному міфі» і сприймається як його світогляд. Формальною стороною духовного буття етносу в багатьох випадках виступає релігія, що сповідується членами етносу, і церква як формалізуюча структура релігії.

Територіально і функціонально етнос формалізується як державне утворення, що вирішує тактичні, сьогоденні проблеми його життєдіяльності. Державне утворення функціонує на основі державного устрою і державної конституції, що формалізує місце людини в державі, її права і обов'язки і її індивідуальний простір життєдіяльності (право власності).

До простору життєдіяльності українського етносу окрім географічної території відноситься інформаційно-духовний етнічний простір. На даний час значна частина інформаційного простору України контролюється російськими засобами інформації і, в деякій мірі, засобами інформації США та Ізраїлю. Духовний простір України майже повністю захоплений і контролюється Московською православною церквою, що є відгалуженням іудейсько-християнського світогляду, безліччю сект різного, не національного спрямування, західно-голлівудською фізіологічно-руйнівною культурою, музикою, мистецтвом. Втрата більшої частини інформаційно-духовного простору призводить до небезпечних наслідків, аж до руйнації і відмирання етносу.

До духовно-інформаційного простору відносяться, в першу чергу, світогляд, віра і релігія. Відичний світогляд українського етносу один із найдавніших і найбільш відповідаючих сучасним науковим поглядам на оточуючий людину Всесвіт. На жаль, після насильницького хрещення Русі наші батьки втратили значну частину цього світогляду, перейшовши на більш спрощений православно-християнський. Заміна відичного світогляду на відгалуження світогляду іудейського, а саме на православно-християнський, призвела до втрати в цьому питанні своєї ідентичності і зробила нас додатком до духовного простору єврейського народу. Для відновлення етнічної ідентичності маємо повернутись до «відичного світогляду» і, відповідно, до Відичної віри, як основоутворюючої усіх нинішніх світових релігій.

За відсутності необхідних складових етнічного міфу, вони або створюються штучно, або шляхом «перефарбування» подібних із міфів інших народів (перш за все це відноситься до більшості світових релігій, а також багатьох державних утворень, що в основу власного міфу кладуть етнічні міфи інших народів: наприклад, міф Росії побудований на міфі Київської Русі, або України). 24. Девізом кожного етносу мають бути принципи:

- що корисно для етносу (але не шкодить людству і планеті в цілому) заохочується, що приносить шкоду і руйнує його – карається;
- поважай всі етноси, кожну людину, але ніколи не давай йому сидати на твою «шию» і паразитувати на тобі.

Показником етнічно-цивілізаційного поступу є культура, або взаємовідповідність матеріальних, інтелектуальних і духовних

взаємовідносин в суспільстві і між суспільством та оточуючим природним середовищем під гаслом не лише «не нашкодити», але й зробити все можливе для розвитку і збагачення живого розумного Всесвіту.

Взаємовідповідність базується на гармонії, на взаємодоповненні, на взаємоузгодженості. Найбільш яскравими виразниками гармонії є мова, пісня, природна ландшафтна архітектура, художнє мистецтво, що мають знаходитись під повсякчасною пильною увагою, як передумова перспективи розвитку етносу.

8. ІНФОРМАЦІЙНО-ДУХОВНЕ СЕРЕДОВИЩЕ

Спільні задачі об'єднують людей у товариства, громади, партії, клани, мафії, що найчастіше будуються за етнічними (національними) ознаками. Основою збереження і стійкості етносу є етнічна (національна) самосвідомість, без якої етнос приречений на загибель.

Домінуючий етнос в державі, втративши етнічну самосвідомість, перетворюється в нацменшину, в той час як добре організована нацменшина, захопивши владу, поневолює домінуючу і паразитує на ній. Користуючись своїм положенням в структурі влади та привласненням матеріальним базисом, фінансами і засобами масової інформації, нацменшина паразитує на корінному етносі. При цьому використовуються стандартні технології поневолення корінного етносу:

- знищується інтелектуально-духовна еліта корінного етносу;
- всіма можливими засобами розділяється корінний етнос на «ворогуючі» частини;
- використовується незадоволення «низів» «верхами»;
- руйнується етнічна самосвідомість;
- не допускається відродження етнічної інтелектуально-духовної еліти;
- зомбіюється населення в бажаному аспекті через засоби масової інформації.

9. ВЕРХОВНА РАДА. ЕТНІЧНІ ІНСТИТУТИ

З метою покращення і розвитку українського етносу в Україні творюється Духовний парламент (Етнічна рада) і впроваджується інститут «лицарства»: Лицаря духу, Лицаря розуму і Лицаря етносу – Лицаря України, що відзначились у служінні і розбудові українського етносу і України як держави.

Інтелектуально-духовний парламент обирається терміном на чотири роки з різницею в два роки по відношенню до виборів нижньої палати Ради і діє за статутом етнічної конституції, слідує за підтримкою в суспільстві морально-етичного кодексу суспільства і видає закони, що сприяють інтелектуально-духовному розвитку суспільства. Ці закони приймаються на спільному засіданні верхньої і нижньої (інтелектуально-духовної і економічно-господарської) палат парламенту. Всі закони підписуються президентом.

Функції президента виконує особа, обрана більшістю членів кожної з палат Верховної Ради терміном на рік. Перевибори президента здійснюються з 20 по 31 березня, під час яких функції президента виконує голова інтелектуально-духовного парламенту.

Примітка: мається на увазі, що 22 березня є днем народження Білобога, днем Великодня і торжества життя

В Україні необхідно установити і розбудувати інститут «лицарства». Лицарем України може бути лише та особистість, яка зробила непересічний внесок:

- в розбудові духовності етносу і суспільства – «Лицар Духу»;
- в інтелектуальне сходження – «Лицар Розуму»;
- в захист і розбудову етносу – «Лицар України».

Паралельно впроваджується інститут «Берегиня України» по відношенню до жінок за їх безкорисливе і самовіддане служіння Родині, Роду, етносу. До «Берегинь етносу» в першу чергу відносяться мами, що народили і виховали не менше п'яти дітей у відповідності до етнічного морально-етичного кодексу. Звання «Лицаря і Берегиня» надається виключно «етнічним парламентом».

Важливим елементом «лицарства» має бути інститут «косацтва» - захисників етносу. Кожне село, кожне місто повинно мати свої косацькі

формування, що утримуються за рахунок місцевої громади і захищають її, а при необхідності - державу і етнос в цілому.

В Україні впроваджується інститут «священників», особистостей, що вибираються українцями знизу за територіальною і професійною приналежністю (по місцю проживання і закладах діяльності), за ступеневим принципом: від 5-10 чоловік – делегат, від 5-10 делегатів – представник в місцевих етнічних радіах. Рада обирає «Священника» терміном на один рік. В обов'язки «Священника» входить нагляд за станом етносу, за виконанням МЕК, сприяння у розвитку особистості, стабільності і розвитку сім'ї, родини, Роду і етносу, у налагодженні позитивних для етнічного розвитку тенденцій і відповідного етнічного середовища.

До першочергових і найважливіших задач священника належить діяльність у сфері освіти і виховання у відповідності до цінностей і задач етносу, його інваріантів.

Діяльність священника оплачується «десятиною» заробітку тих, про кого він піклується і кому служить. Інститут «священників» на всеукраїнському з'їзді обирає депутатів до етнічної палати Верховної Ради у рівному співвідношенні інтелектуальної і етнічної її частин.

В кожную частину верхньої (етнічної) палати входить по 24 представники: 12 чоловіків і 12 жінок. До складу нижньої (державної) палати обирається також 48 чоловік. Рада міністрів формується за професійним рівнем на конкурсній основі, затверджується Верховною Радою і діє за законами прийнятими Верховною Радою.

Важливе місце в функціонуванні державного утворення займають взаємовідносини з церквою. Церква в державі має бути одна, етнічна, і керуватись духовним парламентом. На чолі церкви має бути духовний лідер етносу, що обирається прямим відкритим і таємним голосуванням віруючих. Церква іншої держави завжди є інструментом впливу цієї держави на життєдіяльність тієї, духовну територію якої вона захопила і контролює.

Діяння, що зіграли визначну роль у становленні етносу, заносяться в «Білу книгу» етносу, всі що призвали до руйнівних наслідків – в «Чорну книгу».

Під пильною увагою етнічного парламенту мають знаходитись «діаспори», вихідці із України, які як представники українського етносу,

мають бути авангардом, світочем не лише українства, а перш за все, людяності, гуманізму, добра і любові, пошуку і творчості, авангардом в космічному поступу не лише українського етносу, а й всього планетарного суспільства

При створенні „інтелектуальної частини Ради” депутати мають обиратись таким же чином як і до державного, але виборцями мають бути працівники інтелектуальної

сфери: учителі, вчені-дослідники, інженери-проектанти, інженери-конструктори і інженери-технологи, агрономи, лікарі; кваліфіковані працівники (не користувачі, що відносяться до робітників, а творці інформаційних потоків і комунікацій, нових технологій).

Інтелектуально-духовний двопалатний парламент є вищим законодавчим органом. Нижня палата Верховної Ради є фінансово-економічною, розробляє і представляє закони, пов'язані з життєдіяльністю країни, які після проходження в нижній палаті затверджуються верхньою.

Духовний парламент обирається за тою ж ступеневою системою від працівників культури (не менеджерів-адміністраторів і не робітників культури, церкви і т.п.), а саме від творців і носіїв культури і духовності: письменників, робітників мистецтва, вихователів, священників. При цьому в обох палатах Верховної Ради має вводитись обмеження на відсоток не етнічних представників: їх має бути не більше 25% (пропорційно чисельності нацменшини), а головами парламентів можуть бути лише етнічно свідомі представники державоутворюючого етносу.

Під етнічними українцями, громадянами України, необхідно розуміти тих громадян, що не мають іншого підданства, родовід яких іде з України, і які піклуються не лише про свої власні інтереси, а перш за все про інтереси України. Кожен громадянин має жити під гаслом: «Все, що слугує розвитку України, її інтелектуально-духовному майбутньому – заохочується; все, що шкодить Україні, родині, сім'ї – засуджується і карається».

В кожній державі окрім корінного етносу присутні прошарки інших етносів. Якщо національні (етнічні) меншини зацікавлені в розбудові держави (а не є знаряддям етносів, що захоплюють в даній країні КЖД і ТЖД), то вони мають ті ж права, що й корінний етнос, а саме: на освіту, працю, життєзабезпечення, етнічну культуру і т.д., але в складі важливих

функціональних для держави системах (перш за все в економіці, в інформаційній і в духовній сферах), а також у владних структурах їх відсоток не може перевищувати відсоток їх етнічної меншини до чисельності населення країни, а за умови зростання чисельності не більше 33% представників всіх нацменшин по відношенню до корінного етносу. При цьому право виборного голосу можуть мати лише громадяни, що народились в даній країні в другому поколінні.

Всі суперечливі питання між членами суспільства та між владою і громадянами мають вирішуватись через суди. Судді обираються громадою серед претендентів-фахівців, а його рішення затверджуватись комісією присяжних із 12 чоловік, що делегуються за ступеневою системою обрання влади через виборчу систему. Склад Верховного суду затверджується інтелектуально-духовним парламентом. Термін праці суддів без перевиборів не перевищує 5 років, а при незадовільному виконанні своїх професійних обов'язків переобиратись громадою, яка їх обрала.

Всі національні меншини в Україні мають жити за нормами і законами держави, поважати і виконувати закони МЕК українського етносу, пам'ятаючи, що «в чужий монастир зі своїм статутом не ходять». При даній умові держава має забезпечити представникам нацменшин рівні права і перш за все в збереженні і в розвитку етнічних рис і надбань, пам'ятаючи, що нацменшини в своїй життєдіяльності ні в якому разі і ні за яких обставин не повинні бути агресивним знаряддям з боку народів, держав і етносів-конкурентів.

Пріоритетами України, як держави, є збереження і розвиток інваріантних рис українського етносу на шляху його космічного сходження. Ознаками стійкості і життєздатності етносу і держави є: - приріст населення (за рахунок етнічної народжуваності) більший за смертність;

- приріст економіки (перш за все виробничої бази) більший за втрати продуктивності відмираючих галузей;

- поїдання суспільного продукту менше $2/5$;

- середовище життєдіяльності не менше, ніж на $3/5$ повинно мати етнічні ознаки;

- у владі має бути не менше 75% представників державоутворюючого етносу (це ж співвідношення має бути у всіх сферах життєдіяльності етносу і, перш за все, в фінансовій і інформаційній областях).

При невиконанні даних обмежень мова має йти про загрози для існування етносу, про незадовільний стан його КЖД. Якщо держава залишає хоча б одну сторону КЖД без пильної уваги, ця сторона буде окупована конкурентами (пустий дім буде завжди заселений кимось іншим).

Громадянином України може вважатись лише людина, що народилась, виросла і сформувалась на території України (в етнічному відношенні – в басейнах річок, що впадають

в Чорне море - Руське). Громадянам, що в силу тих чи інших обставин проживають тривалий час в Україні, надається тимчасовий статус громадянина України і рівні права з етнічними громадянами в питаннях життєзабезпечення, життєздатності і розвитку України, але такі громадяни не можуть впливати на питання життєздатності етносу і держави.

10. Сім'я. Самовідтворення етносу

Розвиток етносу неможливий без самовідтворення етносу: без народження дітей, їх освіти і виховання, а тому етнічна самосвідомість має сформуватись за пріоритетністю сім'ї, материнства і дитинства в житті суспільства. Виховання маленького українця має будуватись у відповідності до Шляху Даного, Шляху Очищення і Шляху Праві, з огляду на етнічне служіння (лицарство).

Існування етносу неможливе без самовідтворення, що, в свою чергу, неможливе без підтримки родової гілки, міцної сім'ї і народження дітей.

Найважливішим життєутворюючим елементом етносу є сім'я. Руйнація сім'ї призводить до руйнації і загибелі етносу. Важливими елементами міцності сім'ї є піклування про дітей, як майбутнє Роду, пам'ятаючи про те, що людина у своєму космічному сходженні приходить на Землю багато разів і що кращим інструментом для вирішення земних задач є генетично-спадкове тіло Родової гілки. Щоб людина повернулась на Землю, вона повинна мати дітей, а діти онуків. Без дітей «засихає» Родова гілка і подальший Шлях Сходження для людини стає проблематичним.

Тим, хто створює сім'ю, хто думає про майбутнє і планує його, необхідно пам'ятати і притримуватись наступних правил:

- які батьки, такі і діти (закони євгеніки);
- цнотливості (хто зрадив один раз сім'ю, той зрадить і вдруге);
- телегонії, згідно з яким перший статевий контакт призводить до перебудови всіх функцій жіночого організму, в результаті чого жіночий організм і майбутнє потомство несуть на собі риси і особливості першого партнера;
- із вступом в шлюб закінчується «я» і в подальшому має бути лише «ми», наша сім'я, наші діти;
- необхідно також пам'ятати, що за батьківські гріхи розплачуються діти по четверте покоління;
- і, головне, без сім'ї у людини немає майбутнього, а у етносу – без дитинства і його виховання.

Кожна сім'я повинна в межах території життєдіяльності етносу забезпечуватись власною територією життєдіяльності, без якої неможливе нормальне функціонування сім'ї, народження і виховання дітей. Територія життєдіяльності сім'я має включати не лише матеріальну, а й інтелектуально-творчу та духовну «території».

Розвиток етносу неможливий без самовідтворення етносу: без народження дітей, їх освіти і виховання, а тому етнічна самосвідомість має сформуватись за пріоритетністю сім'ї, материнства і дитинства в житті суспільства. Виховання маленького українця має будуватись у відповідності до Шляху Даного, Шляху Очищення і Шляху Праві, з огляду на етнічне служіння (лицарство).

Найпильнішу увагу держави мають привертати питання міцності, стійкості і розбудови сім'ї. Без сім'ї неможливе відтворення суспільної бази держави, її збереження і розбудова, маючи на увазі, що для позитивної народжуваності сім'я повинна мати в середньому три дитини. Народжуваність не повинна залежати від статків сім'ї, а тому кожна дитина має забезпечуватись матеріально до закінчення школи дитиною. Держава має взяти на себе турботу про своє майбутнє. Якщо ж дитина не бажає вчитись – вона має забезпечуватись батьками або ж працювати. Надати необхідну кваліфікацію і освіту можна і через умови праці.

Неповні сім'ї (сім'ї, в яких менше трьох дітей) сплачують податки на підтримку дитинства в країні. Те ж стосується і неодружених, що досягли

повноліття і працюють, а також батьків, що розлучились. Податок на дітей може зменшуватись на суму, необхідну для лікування особи, що оподатковується.

Держава має невпинно і жорстко боротись з усіма факторами, що руйнують сім'ю: жорстко обмежити (по талонах) вживання алкоголю, паління, нещадна боротьба з наркоманією в усіх її проявах (від хімічної до психологічної, на зразок ігроманії). Те ж стосується всіх видів бізнесу і людської діяльності, що руйнують свідомість, інтелект і фізичне здоров'я людини, а також сім'ю, як фундамент етносу і держави.

Держава має допомогти молодій сім'ї у створенні умов, необхідних для життя і розвитку сім'ї: забезпечити житлом, роботою, лікарською допомогою за умови, що частина платні буде відраховуватись на підтримку і розвиток галузей підтримки

11. Виховання і освіта

Пріоритетною задачею держави є якість людини, клітинки суспільного організму. Якщо здорові і функціональні клітинки – здоровий і функціональний організм в цілому. З першого дня, від зачаття, і до останнього дня держава повинна піклуватись про людину. Кожна людина повинна бути забезпечена безкоштовним медичним обслуговуванням, підтримкою фізичного, інтелектуального і духовного здоров'я.

Розуміючи, що кожна система, кожна жива істота побудована так, що все з того, що не використовується, деградує, атрофується, відмирає, необхідно, щоб кожного дня вона отримала достатнє для оптимального функціонування навантаження: фізичне – для всіх систем організму, інтелектуальне – для підтримки і розвитку розуму і свідомості, духовне – для підтримки емоційно-творчого стану. Важливу роль у цьому питанні відіграє зовнішнє середовище; воно має будуватись так, щоб дитина від народження впродовж дня отримувала повною мірою всі необхідні для розвитку компоненти.

Тільки-но дитина починає самотійно пересуватись, вона повинна розвиватись в оточенні малечі і дорослих, в умовах спілкування і дії. Розвиток дитини має будуватись або в сім'ї, за умови активної участі дорослих, або ж на спеціальних майданчиках, де дорослі зайняті одночасно і доглядом за

дітьми і активною «продуктивною» працею. З трирічного віку дитину краще виховувати в напівспеціалізованих дошкільних закладах, з п'яти – в спеціалізованих дитячих садочках, з семи – в шкільних закладах.

В залежності від можливостей і здібностей дитини може регулюватись як рік перебування в навчально-виховному закладі, так і тип закладу. Перебування в школі має обмежуватись віком повноліття – до 17-18 років і не перевищувати 10 років. Навчання в школі обов'язкове. Якщо ж дитина не бажає вчитись, або ж за здібностями не може освоїти програму навчання – вона переводиться до професійно-навчальної школи. Рішення про переведення приймається на педагогічній раді школи (не менше 10 педагогів в педагогічній раді) і батьківського комітету класу.

Після закінчення школи молодь має або продовжити навчання, або бути обов'язково працевлаштована. Якщо вона не влаштовується на роботу самостійно, то має працювати на державних суспільних підприємствах. В державі не повинно бути «паразитів»: « хто не працює – той не їсть».

Для розуміння проблем суспільства кожний представник від найнижчих до найвищих щаблів влади має працювати як рядовий робітник не менше одного місяця в суміжній, але незалежній від нього галузі, як рядовий робітник, без жодних пільг. Кожен представник влади, що призначається (а не вибирається громадою) не може працювати на одному місці більше 5 років, щоб не перетворитись в гальма розвитку і не обрости корупційними зв'язками. Більш тривале перебування на посаді можливе лише за згоди всієї громади шляхом обов'язкових таємного і прямого голосувань.

Виходячи з принципу взаємовпливу людини на середовище і середовища на людину, навколо особистості, що формується (дитинство і юність) має бути сформоване відповідно до здібностей дитини, інтелектуально-духовне середовище, відповідаюче не просто сучасному рівню розвитку ноосфери, але й паросткам прогнозу на майбутнє.

Для формування творчої особистості великого значення набуває можливість творчої діяльності, а тому держава має виділяти кожній людині власний майданчик творчості, для створення і підтримки якого збирається спеціальний податок. Питаннями забезпечення творчості має опікуватись міністерство освіти і науки (це можуть бути майстерні, ділянки Землі, площадки самодіяльності і т.п.). Кожна людина за наданий нею майданчик,

як і людина що користується (по відношенню до дітей це батьки), несе персональну юридичну відповідальність.

Етнічне виховання включає в себе етнічні права і обов'язки, виховання у відповідності з Шляхом Праві, Шляхом Даним і Шляхом Очищення, етнічним служінням (лицарством).

Процес виховання майбутнього українського етносу має будуватися на:

- вірі в космічне призначення і космічні задачі етносу;
- на знанні і розумінні принципів будови Всесвіту і людського суспільства;
- на творчій думці і творчій діяльності, на вихованні непересічних особистостей;
- на безперервній праці тіла, розуму й душі, на шляху рішення етнічних задач і задач людства в цілому;
- на морально-етичному кодексі і, перш за все, на принципі «не нашкодити», «віддати більше ніж береш», на екології не тільки навколишнього середовища, а й на екології розуму і душі, пам'ятаючи, що «пустелі земній передують пустеля душі»;
- на взаємоповазі поколінь і, перш за все, дітей до батьків;
- на розумінні різниці між поняттями «хочу», «можу» і «треба» та на їх поєднанні у вирішенні задач особистих і етнічних;
- на розумінні того, що насолоди, перш за все фізіологічні, тваринні, є першими чинниками руйнації не лише особистості, а й етносу. Не душа має обслуговувати тіло, а тіло є інструментом душі. Пам'ятаймо: перепони на Шляху Сходження мають «не мішати», а бути «інструментом» інтелектуального і духовного зростання особистості і етносу;
- на взаємоповазі всіх народів і етносів, в тому числі і в Україні, за умови: поважай і цілуй, але ніколи, ні за яких умов, не давай нікому сісти тобі на шию, паразитувати на тобі.

12. Етнічна основа держави

Основні функції етнічної держави:

- а) внутрішня: організації внутрішньої життєдіяльності суспільства;

б) зовнішня: захисту від посягань конкурентних утворень на територію життєдіяльності та розбудова умов розвитку етносу.

Як системне утворення кожна держава має свою архітектуру (структуру) будови і керування суспільством, що ототожнюється з поняттям «влади». Знаряддям влади є політична система, що включає в себе офіційні і неофіційні (суспільні) державні інститути, і яка ґрунтується, керується і діє на основі державної конституції.

Конституція – це механізм керування суспільством, що юридично закріплює місце людини в ієрархії суспільства, її права і обов'язки, а також відношення до матеріального базису (право власності) та розподіл національного продукту між складовими суспільства. Влада створює закони, які є законами політичної системи. Основним законом політичної влади є Конституція (Закон, що існує доти, доки існує політична система).

Державна конституція є тактичним знаряддям рішення етнічних задач на даний час, і має бути відображенням етнічної конституції як стратегії етносу.

Найбільш прогресивною є політична система, в якій влада, не забуваючи власні інтереси, дбає про державну розбудову, про майбутнє корінного етносу. Якщо ж влада знаходиться в руках нацменшин, то остання буде турбуватись не про корінний етнос, а про свої власні інтереси, руйнуючи і всіма засобами пригнічуючи корінний етнос. Для розбудови етносу і держави в цілому необхідно, щоб владні, фінансові і інформаційні важелі знаходились в руках представників державоутворюючого етносу. Влада має бути етнічною (національною).

Кожна держава має свою космічно-знакову ідентифікацію. Якщо держава етнічна, то її символіка має відповідати етнічним інваріантам, призначенню і ролі етносу в розвитку суспільства. Якщо ж держава виконує функції формування нового етносу або тимчасову задачу, яку можна вирішити об'єднавши зусилля кількох етносів, то символіка імперії-держави відповідає даній задачі.

До символіки відносять герб, стяг, знакові символи, гімн. Символами держави України є:

-Триглав (Трисил) і жовто-блакитний стяг. Триглав, як символ космічності, належав послідовникам Всевишнього на Землі: Дані, Посейдону, Будді, Шіві, Нептуну та іншим. Триглав як архетип, як ейдос, як дхарма, є ознакою космічності України.

-Жовто-блакитний стяг є символом поєднання сонячного проміння і води, двох стихій, що народжують життя у Всесвіті (посіву сонячного «проміння-насіння» в матеріальний «лан води»).

Кожна держава має свою територію життєдіяльності (географічну, фізичну, інтелектуальну, духовну) і своє місце в життєдіяльності планетарного суспільства, які має захищати і розбудовувати. З цією метою готуються спеціалісти, що забезпечують взаємовідносини з іншими державами, в першу чергу з країнами-сусідами: дипломати, торговці, розвідники, представники-носії етнічних традицій. При цьому держава має перш за все турбуватись про підтримку і розбудову інваріантних етнічних рис (в Україні до етнічних інваріантів відносяться: комічність, універсальність, винахідливість, творчість, гармонійність, освоєння нових територій життєдіяльності, вчительство).

Важливе місце в існуванні і функціонуванні держави займає територіальний поділ. В географічному і в виробничому відношенні різні області виконують різні функції. Але так само, як в єдиному організмі, в складній природній системі в цілому є „серце”, є „мозок”, є „печінка”, так і в державі окрім загальної структури має бути столиця, як інтелектуальний центр, промислово-виробнича столиця і духовний центр. Перераховані функції можуть бути в одному місці, але краще їх рознести, щоб не змішувались і не дублювались функції (за принципом захоплення чужої території).

Позитивний розвиток етносу можливий лише за наявності необхідних ресурсів. Можливості КЖД країни і перспективи його розвитку визначаються інтелектуально- духовним прошарком. Для збереження перспективи позитивного розвитку суспільство має виховувати особистості, що здатні думати власною головою, творців майбутнього. Народ, який дбає про своє майбутнє, має виховувати і захищати всіма можливими засобами свій інтелектуально-духовний прошарок. Для перетворення народу в рабів іншого в першу чергу купується, переформатується, а якщо не вдається цього зробити, знищується цвіт етносу (нації).

До найважливішого фізичного ресурсу етносу в межах ТЖД відноситься земля. Земля в Україні, як і інші природні скарби, належить усім українцям і не може належати конкретній особі чи суспільній організації. Земля, як і інші природні ресурси, не є продуктом праці і творчості людини і не може бути її приватною власністю. Держава може віддавати їх в тимчасове користування, але ні в якому разі це користування не повинно шкодити природному

середовищу. Кожен, хто не виконує цього правила, має нещадно каратись, лишатись не лише приватної власності, а й позбавлятись можливості наносити шкоду в майбутньому.

Підвищеної уваги і піклування в державі потребує мова. У відповідності з принципом Короленко-Кюрі, якщо в державі паралельно функціонують дві мови, то можливі лише два варіанти розвитку подій: а) одна мова витіснить, зруйнує другу, або ж - б) країна розділиться за мовною ознакою. В Україні зусиллями Російської імперії та імперії „Радянського союзу” російська мова, що є церковно-слов'янським варіантом староболгарської мови з домішками тюркських і угро-фінських мов, заповонила майже на 50% інформаційний простір України.

Мова є однією з основоутворюючих підстав становлення і розвитку етносу. Етнос, що втратив мову, в більшості випадків втрачає і здатність вирішувати задачі, покладені на нього. Державною мовою в Україні має бути лише одна – українська (читай – руська від Русі, а не Росії). Всі посилення на дві державні мови мають розцінюватись як агресія з боку сусідніх іншомовних держав, що прагнуть перетворити український етнос у свій «придаток».

Для контролю за суспільством і його функціонуванням організовуються державні інститути, а саме: інститути самовідтворення елементної бази держави (охорони здоров'я; сім'ї, матері і дитини; освіти і виховання); інститути програмування суспільства під інтереси еліти держави на етнічній основі (культура, мистецтво, церква, засоби масової інформації), а також інститути підтримки існуючого матеріального базису і його розвитку по ланках контуру праці (сільського господарства, промисловості, суспільних комунікацій, науки, економічних відносин та захисту від надзвичайних ситуацій). ; інститути захисту влади під гаслами захисту держави (поліція, служби безпеки) та захисту від зовнішнього ворога-конкурента (армія, яка найчастіше продовжує функції захисту влади від власного народу); інститути обмежень і покарань, а саме: прокуратура, судочинство, організації виконання покарань.

Владні захисні (імунні) функції в державі виконуються відповідними інститутами: армією, поліцією, службою безпеки, судовими структурами. Всі ці інститути мають бути професійними, а виконавці необхідних функцій мають готуватись виключно у відповідних навчальних закладах. В першу чергу це стосується армії і поліції, де мають служити лише професійно підготовлені кадри. Одночасно війкову підготовку для захисту ТЖД має

проходити вся чоловіча стать етносу в рамках територіальних центрів військової підготовки і перепідготовки (раз на рік в службовий час мінімум до двох тижнів).

Армія в Україні має змінитись як за змістом, так і структурно. В сучасних умовах не має потреби в усіх видах зброї, достатньо володіти кількома технологіями втрати противником дієздатності, але не для знищення і не для руйнації. Військово-захисні технології мають розроблятися у спеціальних військово-дослідних закладах і при необхідності надаватися місцевим козацьким організаціям.

Інститути нагляду за дієвістю законів (прокуратура), судочинства і виконання покарань мають формуватись за принципом: не менше 75% складу (чисельності етнічних українців в Україні) мають становити етнічні українці. Основними задачами інститутів нагляду мають бути інтереси і задачі державо утворюючого етносу, як фундаменту держави, і запоруки її стійкості та етнічної перспективи.

В той же час розширюються функції служб безпеки суспільства. Інститути безпеки України мають відстежувати всі напрямки діяльності конкурентних структур, звертаючи особливу увагу на біосоціальні аспекти зомбіювання людини і етносів (див. додатки). За дотриманням законів, прийнятих парламентами, мають слідкувати державні інститути. Щоб ці інститути і їх службовці не перетворювались у ракові пухлини необхідно налагодити жорсткий контроль за їх діяльністю. Кожен службовець має дати клятву на вірність служіння своєму народу, порушення якої має беззастережно каратись. Службовець, що порушив закони і морально-етичний кодекс, позбавляється права в майбутньому виконувати владні функції, позбавляється майна не лише він, а і його сім'я, а також найближча його родина до рівня середньої прожитковості в країні. Переведення капіталу за кордон без державного дозволу і на збиток країни карається тюремним ув'язненням і примусовими роботами не менше 5 років без права в подальшому займатись фінансами і права виїзду за межі країни.

Всі державні інститути мають працювати на принципі зворотнього зв'язку і виконувати лише функції, покладені на них конституцією. Дія цих інституцій в якості знаряддя окремих осіб, структур, організацій, діаспор має нещадно каратись. Покарання має стосуватись як замовників, так і виконавців. Діяльність державних інститутів, особливо військового призначення, має жорстко контролюватись етнічними структурами (священиками, членами духовних етнічних Рад, етнічного парламенту).

У взаємовідносинах з іншими державами етнічна держава має виходити з принципу розбудови своєї ТЖД і КЖД, які б дозволили найкращим чином виконувати свої задачі у відповідності з планетарним призначенням (об'єднуватись, коли це доцільно; роз'єднуватись, захищатись і розбудовуватись, якщо прагнення держав антагоністичні). Але при цьому завжди пам'ятаючи: найважливіший принцип буття живого, розумного Всесвіту: не нашкодити! Не руйнувати середовище власного існування, не руйнувати біосферу і планетарне середовище, як основу розвитку людства; а запобігати подібних акцій з боку інших держав і не допускати, щоб інші держави, користуючись «благими принципами», не поневолювали твій етнос.

За зовнішніми функціями держава має виконувати функції захисту і агресії по відношенню до сусідніх народів і держав. При вирішенні спільної задачі можуть утворюватись союзи кількох держав, що найчастіше існують впродовж часу вирішення задачі, після чого розпадаються. Аналогічно нестійкими є багатоетнічні держави, в яких присутні дві і більше домінуючі мови, кілька релігій, різні морально-етичні кодекси, різні керуючі джерела існування (імперії і квазіімперії, побудовані на економічній залежності).

Основою стійкості і функціональності держави є механізм зворотнього зв'язку на основі «копного права», а саме виборності всіх владних структур «знизу до верху». Виборча система має діяти постійно за принципом «копного права» (кожні 7- 10 виборців можуть зібратись при необхідності в який завгодно момент і переобрати старшого за умови невиконання ним професійних і службових обов'язків. Те ж стосується всіх наступних щаблів влади: переобрання представників вищих владних структур представниками влади нижчих). Обов'язковим установлюється термін переобрання для нижніх (до рівня районів) раз на рік, для міських і обласних організацій – раз на два роки, для територіальних – раз на три роки, для республіканських – раз на чотири роки. Контролює вибори система виборчих комісій на чолі з центральною виборчою, що призначається верхнім, інтелектуально-духовним, парламентом.

Голосування при виборі державних органів влади і при виборі керівництва професійними союзами обов'язково дублюється прямим і таємним голосуванням. Якщо результати не співпадають – вибори проводяться повторно незалежними представниками виборчої системи шляхом відсторонення на час виборів від владних функцій осіб, що можуть впливати на результати виборів.

Для розуміння проблем суспільства кожний представник від найнижчих до найвищих щаблів влади має працювати як рядовий робітник не менше одного місяця в суміжній, але незалежній від нього галузі, як рядовий робітник, без жодних пільг. Кожен представник влади, що призначається (а не вибирається громадою) не може працювати на одному місці більше 5 років, щоб не перетворитись в гальма розвитку і не обрости корупційними зв'язками. Більш тривале перебування на посаді можливе лише за згоди всієї громади шляхом обов'язкових таємного і прямого голосувань.

В конкурентній боротьбі за особисту ТЖД в рамках ТЖД суспільства утворюються спільноти, об'єднані за особистими та професійними інтересами. До структур, що відстежують власний інтерес, відносяться не лише партії, клани, мафії, церкви, а й професійні союзи, різні фонди, общини, громади, товариства. Держава має контролювати всі товариства на предмет корисності і шкоди для суспільства, особливо якщо вони фінансуються ззовні.

Системними елементами зворотнього зв'язку в суспільстві можуть служити професійні союзи, в склад яких входять представники даної галузі функціонування суспільства. Керівництво професійними союзами обирається не загальними зборами, а через делегування функцій за копною ступеневою системою.

Для збереження відносної рівності між членами суспільства і подолання явища корупції заробіток державного службовця не може перевищувати середній по країні в 5 раз (в усіх без винятку формах), при тому, що кожен службовець кожного року має декларувати рівність прибутку і витрат як і вся його родина «для чого вводиться державна, обов'язкова для всіх електронна форма обліку фінансових надходжень і витрат. 57. Із бюджету країни лише 0,38 може «проїдатись», все інше обов'язкове для підтримки і збереження функціональності КЖД і ТЖД.

В функції держави має входити обов'язкове забезпечення працездатних громадян роботою і здоровими умовами праці, а людей з вадами і непрацездатних мінімумом соціального забезпечення. При цьому перевага в якості соціальних послуг має надаватись майбутньому етносу – материнству і дитинству. Суспільство має жити за законом: хто не працює – той не їсть (під працею розуміється не імітація і не паразитування, а продуктивна діяльність на благо етносу. Продуктивна праця має завершуватись інтелектуальним, духовним чи матеріальним результатом).

Додатки

Кодекс українця

1. Українець не той, хто громадянин України, а той у кого душа українця. Можна мати «тіло» українця, а «менталітет» і «дух» іншого етносу, іншого «родового дерева».
2. Українець це той, хто живе у відповідності до непересічних рис-інваріантів (рис, що не змінюються доти, доки існує, квітне «дерево Роду» етносу) - першопрохідців-першовідкривачів за обрії знань і досвіду людства. Для українців – це світи фізичний, інформаційний і духовний. Визначальними рисами українця є також допитливість, творчість, винахідливість,, пристосовуваність, космічність мислення і вчительство, рисами необхідними для «кроків за обрій».
3. Українець це той, хто живе за морально-етичним кодексом живого, розумного Всесвіту, головним девізом якого є «почуття міри» - «не нашкодити», а зробити все можливе для його розквіту і його майбутнього, при тому не лише наслідуючи морально-етичні кодекси людства (буддизму, християнства і магометанства), а й поширюючи їх на всі ступені будови і життєдіяльності Всесвіту.
4. Українець це той, хто в своєму житті крок за кроком проходить ступені сходження до вершин розуму і духу, до «горнього, до вишнього», на шляху
 - служіння сім'ї, родині і Роду;
 - навчання, пізнання законів Космосу і сенсу його буття;
 - набуття духовного досвіду;
 - проходження шляху вчительства, «поБУДДИ» людства.
5. Українець це той, хто шанує і виконує заповіді світочів-творців українського етносу, «Оберегів» його Роду, притримуючись принципів-заповідей творця Всесвіту Сварока, патріарха-вчителя Ора-Орія,

Гермеса-Трисмігіста – «героя-месника тричі могутнього», фундатора слов'янства Божа-Білояра, великого князя і будівничого України-Русі Святослава, духовного наставника українців Володимира Мономаха, духовного батька етносу Тараса Шевченка! Українець це той, хто відповідно заповітам, обирає собі шлях, заповіт і присягу «Лицаря України», «Оберега чи Берегині України»; заповіт і присягу Лицаря-характерника», дотримуючись «Карбів сім'ї, родини, Роду, етносу».

6. Українець це той, хто навчається володіти чи володіє чотирма сонячними ключами РА! Це ключі: мантРА; тантРА, мудРА і сутРА!
7. Українець це той, для кого найсвятішими є сім'я і діти в гармонії, єдності і пошані поколінь батьків і дітей! Без сім'ї, освяченої Родом і Всевишнім, без дітей у Роду і етносу не має майбутнього! Діти – це можливість реінкарнації батьків у «Родовій гілці», це можливість продовжити свій «Шлях Даний» в «родовому дереві», в тілі придатному для нового втілення.
8. Українець це той, хто живе за законами природи, в єдності і гармонії з нею, розуміючи, що людина лише «клітинка» живої, розумної неньки-планети «Земля»!: це той, хто відноситься до «братів наших менших», як до самих себе!
9. Українець це не лише захисник і оберіг власної території життєдіяльності свого Роду, свого етносу, а й людства в цілому не лише від «сусідів-конкурентів», а й інших форм життя і розуму у Всесвіті. Поважай всі роди, всі етноси і раси, пам'ятаючи, що від генетичного, ментального і духовного розмаїття культур і світоглядів залежить майбутнє людства! Але нікому і ніколи не давай «сісти тобі на шию» і стати злочинним знаряддям чужих планів і намірів.
10. Українець це той, чиє життя проходить в творчості і пошуку, в освоєнні нових територій і ресурсів життєдіяльності; не шляхом загарбання і привласнення чужого, а в розбудові власної завдяки діяльності розуму і серця, в розбудові ще не освоєних іншим розумом територій життєдіяльності.
11. Українець це той, хто бачить, вивчає, досліджує і шукає рішення глобальних проблем в усіх аспектах буття рідної планети.
12. Українець це той, хто мріє і робить все можливе для того, щоб перетворити свою Батьківщину в «країну-казку», в «країну-РА», в Україну Триславну» на всіх рівнях буття живого, розумного Всесвіту! І щоб у всіх його куточках знали і говорили про українців як надзвичайно талановитих, красивих і досконалих фізично, розумних і мудрих, з великими люблячими Всесвіт серцями, Людей з великої літери!

Україна – дороговказ людству в майбутнє !

Декларація прав і обов'язків українців

Права українця

1. Кожна людина, має свій Шлях Даний і як частинка живого розумного Всесвіту однаково важлива в його становленні і еволюції, а тому всі люди від народження рівні.
2. Ні за якими зовнішніми (фізичними), інтелектуальними і духовними (світоглядними) відмінностями людина не підлягає дискримінації якщо вона не шкодить живому розумному Всесвіту і не зазіхає на ТЖД (територію життєдіяльності) інших членів суспільства.
3. Жодна людина не має права розпоряджатись життям іншої без її власної волі. Життя кожної людини святе, якщо вона зумисно не лишила іншу .життя .
4. Використання іншої людини без її волі в якості інструмента досягнення власної мети, особливо рабство (фізичне, інтелектуальне і духовне), не допускається ні в якій формі.
5. Насилля ні в фізичній, ні в інтелектуальній, ні в духовній області недопустиме, особливо у вигляді світоглядного чи духовного зомбіювання.
6. Всі люди в своєму соціумі мають рівні суспільні права незалежно від матеріальних і соціальних можливостей.
7. Всі члени суспільства мають рівні права перед законами даного соціуму.
8. Права людини у вигляді законів в даному соціумі приймаються волевиявленням більшості через копне право (виборності і делегування повноважень знизу доверху всіма членами соціуму).
9. Жодна людина не може бути обмежена фізично, інформаційно чи духовно в своїх правах, якщо вона не порушила закони даного соціуму.
10. Кожна людина має право на справедливий суд за участю присяжних за умови відповідності зла і покарання за нього.
11. Людина не може бути звинувачена без доказів її вини. Першопричина всіх подій в зацікавленості дієвих осіб, або в протидії змінам.
12. Ніхто не має права впливу на приватне життя людини без її бажання і згоди.
13. Кожна людина має право вільного пересування в межах свого соціуму, а в межах інших соціумів за їх запрошенням та за відсутності претензій на чужу ТЖД.
14. Кожній людині має бути забезпечено право на безпечне помешкання в межах ТЖД власного соціуму. В разі відсутності безпечності у власному соціумі вона може його отримати в іншому за його запрошенням.
15. Кожна людина має право на самоідентифікацію, на свою національну і родову приналежність і громадянство своєї країни.

16. Кожна людина по досягненню повноліття має право на сім'ю, вступаючи в шлюб і несучи взаємну відповідальність за дітей.
17. Кожна людина є володарем майна створеного власною працею, інтелектом і талантом, майном переданим батьками в спадок, а також майном отриманим при обміні шляхом еквівалентної праці іншої особи (але не за технологіями бізнесу і лихварства).
18. Кожна людина має свободу совісті в межах морально-етичного кодексу людства.
19. Кожна людина має право на самовираження через творчість і реалізацію своєї особистості.
20. Кожна людина має право на вільні зібрання з якого завгодно важливого питання для соціуму, але завжди поважаючи думку і право більшості.
21. Всі члени соціуму мають право на демократичні зміни без шкоди для території життєдіяльності соціуму в межах пошукової частини наявного ресурсу.
22. Кожен член соціуму має право на соціальний захист, медичне обслуговування, за умови позитивного внеску в життєдіяльність соціуму, або на мінімальний ресурс життєдіяльності за відсутності такого внеску за законами прийнятими більшістю членів соціуму.
23. Кожен член соціуму має право на труд і створення своєї території життєдіяльності в межах території і законів життєдіяльності соціуму .
24. Кожна людина має право на вихідні і відпустку в термінах необхідних для відновлення фізичного і творчого ресурсу, перш за все шляхом зміни виду діяльності.
25. Кожна людина має право на власне житло і їжу, якщо вона не протипоставила себе громаді (соціуму).
26. Кожна людина має право на безкоштовну загальну і вищу освіту в інтересах соціуму.
27. Кожна людина, яка зробила внесок в інтелектуально-духовну скарбницю соціуму, повинна мати захищене авторське право, але не на природні скарби, конструкції і технології.
28. Кожна людина має право на мирне помешкання не лише в фізичній, а й в інформаційній, і в духовній сферах життєдіяльності.
29. Кожна людина має право на відповідальність за особисто прийняті рішення і вчинки.
30. Кожна людина не може бути облишена прав задекларованих вище, якщо соціум не змінив в конкретній позиції обмеження на індивідуальні права у відповідності до змін в етнічному та в загально-людському морально-етичному кодексі людства.

Обов'язки українця

1. Рівні права накладають рівні обов'язки на всіх членів соціуму.
2. Пріоритетними обов'язками є обов'язки перед родиною і Родом, затим етнічно-соціальні і загальнолюдські.

3. Кожна людина повинна повернути соціуму, як мінімум, вкладений в неї ресурс для її становлення.
4. Людина, як клітинка живого соціального організму, не може існувати поза соціумом, а тому має жити в черговості дій: «треба» - для соціуму, «можу» - як суб'єкт соціуму, і «хочу» - якщо дозволяє соціум.
5. Першочерговим обов'язком кожного члена соціуму є:
 - а) підтримка існуючого простору життєдіяльності етносу;
 - б) захист всіма можливими засобами території життєдіяльності етносу (соціуму);
 - в) розбудова фізичної, інтелектуальної і духовної території життєдіяльності соціуму (від сім'ї до людства).
6. Обов'язком кожного члена соціуму є створення і збереження сім'ї, як основи розвитку і майбутнього соціуму.
7. Майбутнє соціуму і людства - це діти. Обов'язком кожного члена соціуму є відтворення соціуму через народження дітей, їх виховання і освіту. За неможливості мати власних дітей кожен член соціуму має за обов'язок приділяти достатньо уваги і освіті дітей-сиріт.
8. Кожен член соціуму має бути в готовності до власної жертвності при загрозі існуванню етносу чи при загрозі існуванню людства.
9. Кожен член соціуму, має дбати про екологію помешкання не лише соціуму і людства, але й про майбутнє біосфери та планети в цілому.
10. На випадок можливої, незалежної від людства руйнації життя на планеті, необхідно дбати про можливості його відновлення і розбудови за будь-яких умов (створюючи своєрідний «Ноїв ковчег» життя).
11. Обов'язком кожної людини є виконання якої завгодно роботи творчо, з любов'ю, таким чином, щоб створене гармонійно вписувалось в існуючу архітектуру природи.
12. Для прогресу людства і планети кожна людина має вдосконалювати себе, прагнути бути кращою в сфері своєї діяльності, учитись і учити інших.
13. Кожна людина має шанувати батьків, учителів, усіх хто творив фундамент Роду і людства до неї і її можливості на майбутнє.
14. Обов'язком кожної людини є турбота про братів наших менших, про фауну і флору з тим, щоб у них були всі необхідні умови і простір життєдіяльності для їх існування, життя і еволюції.
15. Обов'язком кожної людини є турбота про безпечне помешкання для сім'ї, Роду, соціуму і людства.
16. Кожна людина має допомагати іншій у відстоюванні її прав як людини і громадянина (члена) соціуму.
17. Кожна людина має жити за морально-етичним кодексом етносу і людства.
18. Пам'ятаючи, що кожна людина виросла і отримала свій інтелектуально-духовний багаж в даному етносі, вона має служити своєму Роду і своїй країні. Інтелектуально-духовний ресурс найцінніший і жоден етнос (як і країна) не має права грабувати інші під гаслами права на вільне переміщення особистості.

19. Кожна людина має жити за заповіддю «не лише не нашкодити живому розумному Всесвіту, але й зробити все можливе для його розквіту і еволюції».
20. Головний обов'язок кожної людини – завжди, скрізь і за яких завгодно обставин в усьому залишатись Людиною.

Морально-етичний кодекс Людства в 3-му тисячолітті

Все суще єдине і все має своє призначення,
Свій шлях і свою долю.
Не існує території і простору не зайнятих іншими
І не можна заходити в чужий дім без запрошення;
Тож не маємо права ні вмішуватись
Ні приймати рішення за інших,
Ні судити їх, не знаючи їх.
Але не маємо права і сидіти осторонь
І спостерігати здалеку,
Коли інші в нерозумінні своєму
І в жадібності низькій своїй
Руйнують наш загальний Дім
І душі людські !
Бо не розуміють, що все взаємозалежне,
Взаємпроникне і взаємопов'язане!
На загрозу меча — мечем відповідають!
Завжди і всюди маємо визнавати закони Всесвіту
І слідувати принципам його будови і розвитку;
Не принижуючи себе і поважаючи всіх
В Ієрархії Земній і Небесній, з любов'ю і надією,
Але завжди і у всякій справі залишаючись Людьми –
Дітьми Божими!

Пам'ятаймо, що кожен крок Людства –
Це ще один крок в Задумі Божому!

Життя наше нам дароване Богом
Не для того, щоб ми його проспали, чи пробайдикували,
І не для того, щоб після нас залишились гори сміття і море помиїв
А щоб прожили кожний день і кожний час,
Бо кожна мить неповторна!
І все в житті нашому для чогось та призначене!
Кожного дня маємо звітувати перед Богом
Про бодай невеликі, але добрі справи свої;
Про досягнення в пізнанні Всесвіту, в єднанні з ним,
В поглибленні Розуму і в піднесенні Душі!
Людина має навчатись завжди і всюди. Все життя!
Маємо пам'ятати в усіх справах і поступках наших,
Що не душа має обслуговувати тіло,
А тіло – Душу!

З самого початку не існує нічого назавжди доброго і поганого.
Ніхто нікого у Всесвіті, просто так, нізащо, не карає.
І зла ніхто упереджено проти когось не носить.
І кожне випробування Людині дається Богом по силі її,
І нічого зверх того!
Все інше від низької суті самих людей...
Пам'ятаймо, що в житті за все маємо платити
І що борги наші віддавати дітям нашим!
То ж старайтесь віддавати, а не брати!
Не спокушувати ні Бога, ні Долю,
Ні братів менших без необхідності!

Не буде Бог вирішувати за нас те,
Що маємо самі вирішити!
Людина – сіль Землі. Якщо, ж сіль стане прісною,
То на що вона придатна?!
Хіба, щоб викинули її геть, щоб топтали її!
Не може бути людина ні холодною – ні гарячою!
Якщо вона не слугує добрим справам,
То нехай не втішає себе, що не робить злого,
Бо слугує ворогам своїм!
Хто не протистоїть злу, той допомагає йому!

Не має нічого важливішого в житті Людини
За продовження Роду свого,
За відтворення живого Всесвіту!
То ж самими святими
І непорушними в житті нашому
Мають бути сім'я, родина, ненька!
І не існує більш високого слова, як Мати – Берегиня!
Мама, яка за благословенням Божим дарує нам життя!
Любов дана Людині для продовження Роду,
Життя і во ім'я життя,
А не для задоволення низьких інстинктів,
Бо то не любов, а проституція душі і тіла.
Тож те, що Бог поєднав –
Ніхто нехай не роз'єднає!
В сім'ї не існує "Я", а лише ми
І наше майбутнє – діти:
Хто не розуміє цього – не має права
Ні на людське кохання, ні на своє майбутнє!

Ми всі різні, але всі ми діти одного батька – Бога,
Не роботи – а сини Божі!
І батько наш очікує від нас не беззастережної покори
І не безумовного виконання призначеного!
А синівської любові, поваги і співтворчості!
Щоб діти Його були достойними
Свого високого звання і призначення!
Доля наша – робити благородні справи,
Бо все що маємо і що дано нам –
Те дано на час! І не для того,
Щоб тримали під замком,
Чи розпорошували по вітру,
А для добрих справ!
Бо любимо людей за добро яке їм робимо,
І ненавидимо за зло що їм спричиняємо!
Пам'ятаймо, що Людина Світло Світу,
То ж не збирайте скарби на Землі,
Де міль поїдає і іржа точить,
І де злодії підкопують і крадуть,
Бо на Небесах потрібні не цінності тіла,
А скарби розуму і духу!

З добрими помислами ідіть першими на зустріч з іншими,
Першими протягніть руку
І першими привітайте зустрічного!
Першими зробіть добру послугу,
Не чекаючи у відповідь більшої.
І не відповідайте на зло з боку інших,

Бо не відають, що роблять...
Коли гавкає, чи кусає Вас пес,
То невже гавкаєте у відповідь і кусаєте його?
Пам'ятайте, що лихослів'я, жорстокість і злість –
Це прояви низької, тваринної суті хижака!
Прийміть міри захисту
І, не зважаючи ні на що,
Продовжуйте свій, людський
Богом указаний шлях!
Будьте обачними в виборі друзів і супутників своїх,
Бо які друзі твої, такий і ти сам!
Не довіряйте словам ні своїм, ні чужим
Бо і Сини Божі і Сатана говорять одні і ті ж слова,
Кличуть до одних і тих же добрих справ,
Але наслідки цих слів різні!
То ж не на словах, а по справах їх пізнаєте їх!
Пам'ятаймо, що подібне притягує подібне,
І що наверху, те і внизу!
Не створюйте ідеалів і кумирів для тіла свого, -
Бо це поняття людські і створені людиною,
А наслідуйте Великих Світочів,
Духу і Буття людського!
Просіть і дано буде Вам,
Шукайте і знайдете, стукайте і відкриють Вам!
Бо хто в серці має своєму, тому і дано буде!
Але пам'ятаймо, що серце наше там, де багатство наше!
І якою думкою, яким почуттям живемо –
Так і ми самі!
І немає нічого прихованого, що не відкрилось би,

І тайного, чого б не взнали!

І якою мірою ви міряєте –

Вимірено буде і Вам!

В проханні не відмовляйте,

Та давайте не гроші і не кусок хліба,

А те, що зможе допомогти вижити

І стати прохаючому Людиною!

Пам'ятаймо, що не хлібом одним живе Людина,

А й всяким словом і Духом Божим!

Бо чим іншим вирізнити Людину від тварини?

І нехай в кожній справі вашій,

І в кожному вчинку вашому

Будуть Глибина Серця і Височінь небесна!

Бо маємо Бога в серці своїм

І жити маємо по заповідях Божих:

- не вбивай, не руйнуй, не оскверняй, не зашкодь, будь милостивий;

- не слугуй своєму его, не лицемір, не виставляй добро на показ, не лжесвідчи;

- не заздри, не бажай створеного іншими;

- не суди не знаючи і не розуміючи, щоб і сам непідсуден був;

- всяку роботу Божу, призначену тобі, виконуй з задоволенням, творчо, з любов'ю;

- не принижуй ні себе, ні інших, завжди пам'ятай, що ти –людина!

- Не обіцяй зверх того, що можеш виконати, і не принось неправдивої клятви, але виконуй перед Господом клятви твої;

- В усякій справі і в думках своїх завжди май почуття міри, відповідальності і відчуття межі;

- Шануй батька і матір, виховуй дітьми Божими дітей своїх;

- Вдосконалюй себе, підтримуй і розвивай своє фізичне тіло, свій розум і свою духовність. І всяку добру справу не відкладай на потім, якщо можеш зробити її сьогодні і зараз;

- Відносься до інших так, як бажав би, щоб відносились до тебе;
- Полюби всією душею і всім серцем своїм Бога, що дарував тобі життя, і радість бути, жити, любити, творити, сподіватись.

Один раз на рік, як і всі люди на Землі,
Маємо пройти очищення душі –
Через Сповідь перед Богом
І на одинці з Богом;
Очищення свідомості – через усамітнення
І відхід на час від справ мирських;
Очищення тіла через піст –
Не вживання їжі тваринного походження,
В час перед зимовим сонцестоянням.

Головними святами в житті нашому мають бути:
Різдва – народження Бога-Сина, Творця світу явленого,
В час зимового сонцестояння;
Великодня – час воскресіння
І час зміни Чорнобога Білобогом,
В час весняного рівнодення;
Троїці – свято Триглава-Трисила,
Символу Творця Всесвіту і світу Явленого,
Свято єдності трьох космічних сил,
Що визначають Буття Всесвіту,
В час літнього сонцестояння;
Покрови – Матері Світу, Духу явленого, що захищає нас
І дає віру і надію на продовження життя,

В час осіннього рівнодення, в час згасання життя.

Кожного дня відходячи до сну, маємо згадати день минулий, і сповідуватись перед Богом про хоча б і невеликі, але добрі справи свої; з синівською любов'ю і повагою подякувати за день прожитий і попросити благословіння для добрих справ дня наступного.

І маємо звернутись до Творця Всесвіту нашого з молитвою, що заповідав Ісус Христос:

“ Отче наш, Який на Небесах і в серцях наших! Хай святиться ім'я Твоє, хай перебує царство Твоє і воля Твоя, скрізь і навіки! Хліб насущний дай нам сьогодні, дітям нашим, всьому живому Всесвіту до скінчення часів! І прости нам борги і гріхи наші, як і ми прощаємо боржникам нашим. І відверни нас від омани і спокуси, дай нам волю в усякій справі Божій залишитись Людьми – дітьми божими, і сили, щоб пройти і виконати призначене нам! І врятуй нас від лукавого, і допоможи встояти перед лицем його, бо Твоє – царство, і сила, і слава навіки! Амінь.”